

∞ Avatars ∞

Christian Deterink

Gundu zat ongeduldig te wachten op een bankje temidden van de statige geometrisch aangelegde paleistuinen van Sans Souci. Ondanks het prachtige uitzicht op het indrukwekkende paleis voelde ze alweer een rothumeur opkomen. De tijd waarop ze hier had afgesproken met Metaxas was immers allang verstreken, bedacht ze geïrriteerd. Ik heb verdomme vandaag nog wel meer te doen, wat denkt hij wel!

Boos liet ze haar blik over de omgeving gaan. Het was een drukte van belang. Veelkleurige Avatars in alle soorten en maten bewogen zich langs elkaar heen. Sommigen hadden, net als zij, met iemand afgesproken en stonden uitgebreid te converseren. Anderen doolden gewoon rond, naarstig op zoek naar aanspraak. Juist dit waren vaak de excentrieke verschijningen; je moest tenslotte wel een beetje opvallen als solist. Gundu kon niet nalaten meewarig te lachen om sommige types. Die slangenbezweerder bijvoorbeeld: een man in een oranje kleed met een drietal slangen als halskettingen om zijn nek gedrapeerd. De kopjes van de slangen keken geïnteresseerd over het hoofd van hun baasje mee. Indrukwekkend hoor! Duh! Dan was die centaur, die daar elegant over het gazon draafde beter geslaagd. Alhoewel die, had best wat minder zwaar geschapen kunnen zijn. Puh, het zou wat...

"Stoor ik?", klonk een lage stem. Gundu moest zich bijna een halve slag draaien om te zien dat het Metaxas was die eindelijk ten tonele was verschenen. De opmerking moest zeker luchtigjes overkomen, maar dat was nu niet aan Gundu besteed. "Ik dacht al dat je niet meer zou komen", snauwde ze.

"Kom, niet zo bits, ik was druk op het werk, dat kan toch gebeuren? We moesten net nog allerlei details voor een zakelijke overeenkomst afronden voor een grote klant. Ik ben zo snel gekomen als ik kon."

"Tss. Alsof ik niet druk ben! En was jij niet degene die zo nodig wilde afspreken?"

Tot Gundu's ergernis leek Metaxas niet van zins te antwoorden en installeerde hij zich eerst uitvoerig op het bankje naast haar. Ze bekeek hem bozig: zijn gedaante deed Gundu altijd denken aan die van Chewbacca, dat beest uit Star Wars, de klassieke sciencefiction-serie. Alleen was zijn vacht lichttroze, een nogal bespottelijk detail. Net als de iets te groot uitgevallen mopsneus overigens, die haar herinnerde aan een teddybeer.

Nee, Metaxas was het niet helemaal... Zeker niet in vergelijking met haar: een reus met spieren als staalkabels, waarvan het gebronsde en glanzend lijf slechts was bedekt met een ondermaats broekje. Aan het barok versierde zwaard aan haar wapenriem was echter niets ondermaats.

Metaxas had haar plagend wel eens vergeleken met Conan the Barbarian uit die wanstaltige pulp-

film. Iets wat iedereen al lang zou zijn vergeten, als de betreffende acteur niet inmiddels president van de Verenigde Staten was geworden. Quatsch! Arnie was een watje vergeleken bij haar!

"Ik wilde inderdaad eens met je praten", bromde Metaxas uiteindelijk.

"Waarover?"

"Over ons."

Gundu voelde de irritatie weer in zich opwellen, "Hoezo ons? Kun je het niet beter over jezelf hebben? Over hoe weinig energie je in mij steekt, over hoe laks je met alles omgaat?"

"Dat! Dat is nou precies wat ik bedoel", zei Metaxas, "verwijten en nog eens verwijten. Je schuift alles van jouzelf af!"

Ho eens even, dacht Gundu, begrijp ik nou goed dat ik opeens de kwaaië pier ben? Zij wilde net een bijtende opmerking maken toen ze werd gestoord door een tweetal dat zo nodig vlak naast haar moest gaan zitten. Eentje ervan was een Ouster, zo'n gemuteerd ruimtewezen dat je tegenwoordig overal zag. Ze waren nogal in sinds Hyperion II, die nieuwste sciencefiction-film, een enorme rage was. Hij sprak op nogal luide toon met een wezentje dat leek op een geperverteerde versie van een paard, maar dan zonder de hoeven en geheel in snoepkleuren uitgevoerd, met grappig bedoelde vlechtjes in de manen. Het gesprek was overduidelijk een vermoeiend doorzichtige poging van de Ouster om My Little Pony te versieren. Mijn God, dacht Gundu met afkeer, als dat kind daar in trapt is ze een schande voor het gehele vrouwendom! Maar nu ging ze er natuurlijk van uit dat Pony een meisje was. Achter het fleurige rijdier kon echter net zo goed een rauwe biker schuilgaan. Verwarring, verwarring. Ja, de moderne tijden maken het er niet makkelijker op...

"Laten we naar een andere omgeving gaan", stelde Metaxas voor, die haar ergernis had opgemerkt, "iets rustigers."

"Goed idee! Iets impopulaires dus. Atlantis dan maar?"

"OK".

Atlantis was inderdaad heerlijk rustig. Niet zo vreemd. Tenslotte kon een doodse ruïnestad diep onder de oceaan de grote massa nauwelijks nog in bekoring brengen. Men ging tegenwoordig liever naar de meer spectaculaire omgevingen; een front uit een willekeurige oorlog bijvoorbeeld. Omdat de mensheid de laatste millennia zo haar best had gedaan was er volop keus: zo'n beetje alles van de Punische oorlogen tot en met de Indochinese Oorlog, die momenteel nog volop woedde. Deze omgevingen waren tegenwoordig beschikbaar inclusief de gehele entourage: de veldslagen, de ontploffende bommen en met een beetje geluk de rondvliegende ledematen. En als je zoiets niet leuk vond was er altijd wel een omgeving als bijvoorbeeld het oppervlak van de zon. Afspreken tussen de zonnestormen, met de benen kniediep in de gloeiende lava. Ook leuk... "Atlantis wordt ondergewaardeerd", zei Gundu terwijl zij zich langzaam over de oceanobodem bewoog, direct naast iets wat vast een ruïne van een imposante tempel moest voorstellen, "die sensatie dat je diep onder water zit is best leuk."

Metaxas ging niet op de opmerking in en zette zich neer op een omgevallen Dorische zuil. "Ga ook zitten", nodigde hij Gundu uit.

"Alleen jammer dat de historische details niet kloppen. Ik bedoel: Atlantis stamt van ver voor de tijd dat Dorische zuilen in de mode raakten... Duh!", ging Gundu door.

"Ga je zitten?"

Iets in de manier waarop Metaxas dat zei, verontrustte Gundu. Zij zocht snel naast hem een plaatsje.

"Ik ken je nu al bijna drie jaar, Linda", begon Metaxas, "we hebben elkaar zelfs nog ontmoet in een MSN-Community."

Linda, alias Gundu knikte in herinnering. Wat lang geleden leek dat alweer! Ze besepte met een schok dat er toen nog niet eens virtuele omgevingen als deze bestonden en je jezelf moest behelpen met primitieve dingen als voice-chatten.

"Hoeveel tijd hebben we niet hier in MSN-Virtual doorgebracht, Linda? We hebben onze goede tijden gehad, absoluut! Maar het gaat gewoon niet meer. Dat is de reden waarom ik je wilde spreken. Ik wil het uitmaken..."

Linda hapte verbouwereerd naar adem. Even wist ze niet wat te zeggen, tot ze ademloos uitbracht: "Maar Marc..."

"Het is moeilijk onder woorden te brengen, maar het is alles in je. Je moeilijke karakter. Je benadert alles vanuit het negatieve, niets is goed. En het is nog veel erger dan in het begin. Ik bedoel: nooit ben je zelf schuldig, altijd leg je alles bij anderen. Ik heb het geprobeerd, maar ik trek het niet meer..."

Linda was lange tijd stil, en met haar ook haar avatar Gundu. Tenslotte bracht ze uit: "En dat vertel je hier? Ingeplugd op het internet? Heb je dan niet tenminste het fatsoen het me onder vier ogen te vertellen?"

Marc schudde in zijn gedaante van Metaxas zijn droeve roze-bevachte kop in ontkenning, "We zien elkaar pas weer met Kerst, ik wilde niet zo lang wachten."

Linda wist dat het een geldig argument was. Hij werkte sinds een paar maanden bij een zakenbank in New York, in het nieuwe WTC en had pas tijdens de feestdagen tijd om weer even in Nederland te komen. Maar toch, de woede in haar begon weer het kookpunt te naderen.

"Verdomme", zei Linda luid, terwijl ze opsprong, "Nee! Nee! Dat kun je me niet aandoen, Marc. Niet nu! Niet nu ik het net zo zwaar heb!" Zijn bespottelijke avatar-kop keek haar droevig en machteloos aan.

Dat was de druppel. "Klootzak", gromde ze en ze viel hem aan. Ze probeerde te slaan, alhoewel dat niet meeviel door de vertragende werking van het water. Ach, alsof ze Marc geen pijn kon doen door zijn avatar in elkaar te rossen! Maar het maakte haar niet uit, de woede maakte haar redeloos. Ze richtte zich op om haar mythische Conan-zwaard uit de schede te rukken, toen ze ineens merkte dat Marc 'm gesmeerd was. Dat wil zeggen: zijn avatar was nergens meer te bekennen. De hufter had zich uitgeplugd, besepte ze woedend.

"Verdomme, verdomme", gromde ze en ze zeeg neer op de Dorische zuil, bijna alsof ze fysiek moe was. De pijn van het besef dat haar relatie voorbij was, drong nu pas langzaam tot haar door. Haar ooit zo trotse zwaard gleed krachteloos uit haar handen en deed stof van de oceaانبodem opwolken. "Verdomme".

Ze keek op en zag dat een bevallige vrouwelijke schone met een bijzonder kleine bikini en onheus geproportioneerde borsten haar met hertenogen stond aan te kijken. Het water speelde een sierlijk spel met haar blonde haren.

"Hai", zei ze, "Ik heet Bambi. Hoe heet jij?"

Linda gromde woedend. Oh, wat haatte ze MSN-Virtual eigenlijk! Woedend plugde ze uit, zichzelf terugslingerend naar een bittere realiteit. Ze liet een verbouwereerde Bambi alleen achter op de bodem van de Atlantische Oceaan.

